

relsen og melde sig mundtlig. Det er den samme Tanke, som gaar gennem de andre Forslagsstilleres Ændringsforslag, at man skal se at saa det til at ligne Fattigvæsenet saa meget som muligt. Tankegangen gaar i den Retning, men dette her er jo noget helt andet. § 3 siger, at vedkommende bør udfylde et Skema og udfylde det med de Bevisligheder, som de kunne skaffe, og der staar slet intet om en hel Del, der ikke kan skaffes. Det bestemmes kun, at Begæringen skal være ledsaget af de „Bevisligheder, som han kan fremskaffe.“ Jeg er overbevist om, at det Billede, vi her forleden saa blive oprullet af det ærede Medlem fra Ringsted (Lauridsen), hørte til de vildeste Fantasier, der kan tænkes. Men det er jo for øvrigt slet ikke noget nyt. Jeg kan huske den Aften, han fantaserede over Brændevinsdriften paa Madagaskar eller Kamtschatka. Det var i lignende høje Toner, og dem tager jeg for Resten ikke noget Hensyn til. — Vi kunne saa til et Punkt, som det ærede Medlem fra Kjøge mener, er saa grimt, det er det, at Understøttelsen kan ske i Penge eller Naturalier, og at de kunne anbringes i Asyl. De Herrer ville nu have, at de skulle have rede Penge forud; derved komme de til at staa saa frit. Jeg kan slet ikke se, at dette, at de modtage nogle Ting i Naturalier, skulde gøre dem saa ufri, og i lige Maade, det at de have Ophold paa et Asyl. Indtil nu har det været noget, som man næsten betragtede som en Gæde, at komme i et Asyl, men nu lader det til, at det er et Ord, der har en grumme daarlig Klang; det skal næsten stilles i Lighed med at komme paa en Arbejdsgaard eller endog paa en Arbejdsanstalt. Jeg kan nu i Grunden slet ikke forstaa, hvorfor netop det ærede Medlem har en saadan Afsty for Asyl, thi han har jo i Grunden selv haft Ophold paa et Asyl i sin Tid. Saavidt mig bekendt har han ligget paa Regensen, og det er i Grunden et Slags Asyl, ganske vist ikke for 60aarige, men for unge Mænd fra 16 til 20 Aar. Det maa have været grumme slem for det ærede Medlem at ligge paa Regensen, siden han har faaet en saadan Afsty derfor, at han frygter for, at da han selv som ung ikke kunde finde sig vel derved, saa ville ogsaa de gamle nære Afsty derfor. Jeg tror, at den Frygt er aldeles ubegrundet,

og at de gamle selv ikke dele den Anskuelse, som han gør gældende overfor dette Begreb Asyl. Men i det hele vare alle de Udtalelser, vi hørte af det ærede Medlem, af en saadan Art, at enhver vil sige til sig selv, at man ikke behøver at tage meget Hensyn dertil. Det ærede Medlem overdrev saavel i Dag som forleden Dag saa stærkt, at det rent tabte sin Betydning. Jeg ser i disse Udtalelser kun, for at bruge et Udtryk, som er kommet frem for nylig — det ærede Medlem staa og række Tungen ud af Binduet. Jeg vil kun ønske, at han maa saa et saadant Slag over den, som vi siger i Sylland, at de skulle have, der række Tungen ud af Binduet.

Overfor det ærede Medlem for Horsens (Bajer) skal jeg kun sige, at efter hans villige Udtalelser overfor Forslaget og hans Stilling til dette skulle Forslagsstillerne naturligvis tage alt muligt Hensyn til de sproglige Rettelser, som ere blevne fremhævede af ham og lignende Folk, som have mere Indsigt, end muligvis vi Forslagsstillere have i dette Stykke.

Til det ærede Medlem fra Ruds Bedby (Tauber) vil jeg dog gøre nogle Bemærkninger. Han har stillet et Forslag, der gaar ud paa, at der blot skal staa Understøttelse til Kommunekasserne fra Statskassen med en vis Sum, og han begrundede det derhen, at Forslagets Følge i Virkeligheden kun vilde blive dette, at Fattigbyrden blev lettet, idet man tog og lagde noget over paa Statskassen; altsaa Kommunerne blev lettede ved, at Statskassen blev bestattet. Ja, dersom det ærede Medlem kunde saa det slaaet fast, at det kun var dem, der nu blive Fattiglemmer, som vilde komme ind under dette Forslag, saa var det i Virkeligheden saa. Dersom virkelig kun de, der ere eller vilde komme paa Fattigvæsenet, ville blive hjulpede ved dette Forslag, saa er det rigtigt. Men det ærede Medlem, som jo dog har færdedes en Del i Kommunerne, maa jo vide, at der er den store Klasse af Mennesker, som jeg før nævnte, der staar paa Randen, men som ikke melde sig til Fattigvæsenet, de ville melde sig nu i store Mængder og netop for den Slags Folk skal det gælde. Det er for Resten højt forunderligt at høre de forskellige Talere. Medens det ærede Medlem raabte paa, at